

• CASSANDRA O'DONNELL •

YOLIO

CROCHEMORŤOVSKÉ
DVOJČATÁ

• PREKLIATIE •

CROCHEMORTOVSKÉ
DVOJČATÁ

✦ PREKLIATIE ✦

♦ CASSANDRA O'DONNELL ♦

CROCHEMORŤOVSKÉ DVOJČATÁ

♦ PREKLIATIE ♦

Preložila Zuzana Szabóová

CROCHEMOROVSKÉ
DVOJČATÁ

+ CASSANDRA O'DONNELL +

CROCHEMOROVSKÉ
DVOJČATÁ

+ PREKLIATIE +

Cassandra O'Donnell
LES JUMENTS CROCHEMORT: LA MALÉDICTION

Copyright © Flammarion, 2023
Translation © 2025 by Zuzana Szabóová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0269-2

Justin si dýchol na prsty, zadupkal, akoby sa chcel zahriať, a nepozorovane sa pustil dolu uličkou. Svietil polmesiac, no jeho svit sa horko-ťažko predieral temnou nocou. Tma bola taká čierna a hustá, že sa jej takmer dalo dotknúť.

„Dvadsať minút. Zaberie to iba dvadsať minút,“ šepol, otvoril plecniak a vybral z neho baterku.

Svietil si na dlažbu, aby si v jame nevyvrtol členok či aby nezakopol, a rýchlo kráčal hore Greenwayskou ulicou, po chvíli zabočil doprava k štvrti Mayfield. Na chodníkoch, v baroch a obchodíkoch ani na balkónoch nebolo živej duše a spoza okien domov neprenikal ani lúč svetla. Mesto bolo ako vymreté. Vládlo v ňom také hlboké ticho, že v porovnaní s ním Justinove kroky ohlušujúco rachotili na dlažbe.

Rýchlejšie, pomyslel si so stiahnutým hrdlom.

Pridal do kroku. Prešiel dobrých sto metrov, keď sa ho náhle zmocnil zvláštny pocit, že nie je sám. Bol si istý, že kúsok od neho sa čosi pohlo. Nerozoznal ob-

rysy, videl iba tieň vlniaci sa na stene v kuželi svetla z baterky.

„Kto je tam?“

Posvietil si do malého výklenku na dome a čakal.

„Nemysli si, že ta nevidím! Vylez z tej diery!“ zakričal výhražne.

Tieň na stene sa zavlnil a Justinovi sa zazdalo, že tma sa mení, že sa zmršťuje a zoviera ho.

„Ak si myslíš, že mi naženieš strach, tak sa...“

Slová mu od prekvapenia uviazli v hrdle, keď zbadal, že naňho civie dvojce veľkých červených očí.

Srdce mu búšilo tak silno, až mal pocit, že mu vyskočí z hrude. Cúvol, potom ešte raz, kým nenarazil na múr, čo stál za ním.

Očami hľadal niečo, čokoľvek, čím by sa ubránil, ale nič nenašiel.

„Daj mi pokoj... Nechaj ma...“ habkal a oháňal sa baterkou, akoby držal v ruke palicu. „Neublíž mi, prosím...“

Justinovo prosíkanie nezabralo, a keď sa mu slizká hmota ovinula okolo členkov a on sťažka dopadol na vlhkú dlažbu, počul sám seba, ako volá mamu.

A potom už nič.

Nič, len ticho.

A dvojce čiernych uslzených očí, ktoré sa v hľbokej tme upierali na nebo.

I. KAPITOLA

V rukách zvieral vankúš, na čele sa mu perlil pot. Oriel Crochemort otvoril oči a vykrikol:

„Nie! Nechcem!“

Silence sa strhla zo spánku, zažala nočnú lampičku, priskočila k posteli, v ktorej spal jej brat, a pohľadila ho po čele.

„Bol to iba sen. Iba zlý sen.“

Oriel ešte v polospánku zaklipkal očami, akoby si v duchu kládol otázku, či je Silence skutočná, alebo je to len prelud, potom si vzdychol.

Nestalo sa to prvý raz. Mal dojem, že to zažil už veľa ráz, a zakaždým to prebiehalo rovnako: spustil

krik zo spánku, zobudil Silence a tá vstala z postele, aby ho utišila.

„Mrzí ma to. Viem, že ti to moje vrieskanie už musí liezť na nervy, ale...“

„Nelezie mi to na nervy, robí mi to starosti,“ odvetila.

„Sú to iba nočné mory.“

Nočné mory, čo mu neschádzali z mysle a držali sa ho ako smrad.

Silence naňho hodnú chvíľu uprene hľadela.

„Vidím ti to na očiach, vieš?“

„Čo?“

„Že sa bojíš zaspáť. A snívateľ.“

„Nebud' smiešna.“

„Videl si, aké kruhy máš pod očami? Vyzeráš, akoby si niekoľko nocí nespal.“

„Je mi to jasné, lenže... Vieš čo? Kašli na to! Aj tak by si to nepochopila.“

„Ale to, že si v poslednom čase divný, chápem.“

Divný bolo slabé slovo. Zdalo sa, že Oriel je stále v strehu, mal uštvany pohľad a na každé šuchnutie sa strhol.

Posmešne sa uškrnul.

„A to hovoríš práve ty?“

„O sebe viem, že som divná,“ pripustila Silence.
„Ibaže ty nie. Ty si...“

„Aký? To normálne dvojča? Ten menej šibnutý z nás dvoch?“

„Netrep hlúposti. Veľmi dobre vieš, čo chcem povedať.“

Oriel sa na ňu zadíval, no po chvíli odvrátil pohľad.

„Vždy si nebola taká.“

„Aká?“

„Divná. Predtým si bola ako ja.“

Silence zovrelo hrdlo. Ubehli už dva roky. Dva roky od nehody. Pamätala si iba kamión, čo sa vyrútil odnikiaľ, škripanie brzd, nápis *Ovocie a zelenina Miller*, ktorý sa zväčšoval a zväčšoval... potom mamin výkrik a viac už nič. Nič, až kým sa neprebrala v nemocničnej izbe.

„Viem a je mi ľúto, že už nie som to isté dievča ako kedysi. Lenže ja za to nemôžem. Nie je to moja chyba, no ani tvoja. Je to tak a basta,“ odvetila s tieňom smútku v očiach.

Oriel zvesil hlavu. Nie, Silence nemohla za to, že sa zmenila. Bol to jeden z následkov nehody. Vzhľadom na okolnosti vlastne zanedbateľný. Nepovedal jej to, no po prevoze do nemocnice ju lekári vyhlásili za mŕtvu. Dokonca začul, ako ktorási sestrička vraví kolegyni: „Keď počas presunu do márnice začala malá Crochemortová dýchať,

doktor Cooper povedal, že nikdy nič podobné nevidel, vraj je to zázrak.“ Kolegyňa odvetila: „Všetci hovoria iba o tom. Podaktorí dokonca tvrdia, že vstala z mŕtvych.“

„Nemal som to povedať,“ habkal Oriel. „Mrzí ma to.“

Silence s bratom si boli veľmi podobní. Oba ja mali jemné pravidelné črty tváre a porcelánovú pleť, rovný nos, čierne vlasy a modré oči, také svetlé a zároveň hlboké, až sa človeku zdalo, že sa v nich topí. Oriel bol vyšší a mal širšie plecia než Silence, no pri pohľade na nich muselo byť každému jasné, že ich spája pokrvné puto.

„Nie som urazená, ty trdlo! No chcem, aby si zašiel k lekárovi.“

„K lekárovi?“

„K psychoanalytikovi. Myslím, že sa ti podvedomie pokúša niečo povedať.“

„A ja si zas myslím, že by si mala spáliť všetky tie hlúpe knihy o psychológii, v ktorých sa stále vítaš, a prestať tárať dve na tri,“ odsekol jej Oriel posmešne.

„*Bod preňho*,“ podpichol Silence hlas v jej hlave. „*Kolko ráz ti mám povedať, že nie som duševná porucha?*“

„*Nie. Si prelud môjho mozgu*,“ odvetila Silence.

„Kto to povedal?“ spýtal sa hlas.

„Doktor Anderson.“

„Ach, tí psychiatri! Aj na celkom jednoduché veci vždy musia nájsť zložité vysvetlenie. Ak tá zaujíma môj názor, myslím, že by sami mali zájsť k lekárovi.“

Silence prvý raz počula hlas krátko po príchode do nemocnice. Najskôr to povedala neurológovi, ktorý tvrdil, že jej sluchové halucinácie nemajú nijakú psychickú príčinu, že nemá nádor a ani poškodenú chrbticu, ktoré by jav vysvetľovali. Potom sa o hlase zmienila psychiatrovi a ten jej povedal, že je v dôsledku posttraumaticého šoku psychicky rozrušená a jej mozog si vytvoril akéhosi imaginárneho priateľa, ktorý jej má pomôcť prekonať všetky ťažkosti. Tie, ktoré z emocionálneho hľadiska ešte nie je schopná spracovať. Je to celkom normálny spôsob obrany a nemusí sa znepokojovať, dodal doktor. Od tragickej udalosti uplynuli dva roky. Silence sa cítila oveľa lepšie, ten prekliaty hlas v jej hlave však nestíchol. Naopak, podchvíľou jej čosi húdol a zdalo sa, že sa jej stále posmieva.

Oriel si nasilu odkašlal, aby pritiahol sestrinu pozornosť.

„Už zase sa tak tváriš... Je to on, však? Je to ten hlas a niečo ti hovorí?“

Silence sa ani nepokúsila oblafnúť ho.

„Áno. Väčšinou sa ho snažím ignorovať, ale niekedy sa mi to nedarí a...“

„To nič. Nakoniec určite zmlkne. Viem, že nie si blázon,“ presvedčivo vyhlásil Oriol.

„*Nie, nie si blázon, to môžem potvrdiť,*“ zachichotal sa hlas.

2. KAPITOLA

Starý dom mal bielu fasádu a škridlovú strechu, vzadu bola veranda a vpredu portikus, stĺpová hala, z ktorej bol prístup na úzku cestičku. Cez sieťky proti hmyzu prenikal spev vtákov. Silence vošla do kuchyne, hodila očkom na starú pracovnú dosku poprášenu múkou, preskočila pohľadom na veľkú hlinenú platňu na sporáku, potom sa otočila na päte, prešla chodbičkou a otvorila dvere vedúce do portika. Bolo tam teplo a paria sa káva, ktorú popíjala pani Evansová, sa zdala ešte horúcejšia.

„Dobré ráno, pani Evansová,“ pozdravila Silence,

zašla na koniec malej drevenej terasy a zadívala sa na čistučku modrú oblohu.

Nie, nie, márne napínala zrak, na obzore nebolo ani mráčika. Nič prekvapujúce. Nebo nad mestom bolo vždy jasné a stále bolo horúco. O naozajstnej zime tu nechyrovali a pršalo málokedy.

„Dobre ráno, Silence. Vyspatá doružova?“

Pani Evansová v kvetovaných šatách a bielej zástere, s krátkymi prešedivenými vlasmi bola vždy usmievavá a mala dar vyvolať v ľuďoch pocit pohody. S manželom Eduardom sa dobrých dvadsať rokov ujímali sirôt a mali povest' najláskavejšej a najsrdečnejšej pestúnskej rodiny v kraji. Prinajmenšom to Orielovi a jej povedala pani Ellisová zo sociálneho odboru, keď rozhodla o ich umiestnení u Evansovcov. Po roku strávenom pod ich strechou musela Silence uznať, že neklamala. Pán a pani Evansovci boli statoční ľudia a mali zlaté srdcia.

„Ak máš chuť na pohár citronády, práve som ju dala chladiť,“ dodala pani Evansová so spevavým južanským prízvukom.

„Ďakujem, nie som smädná,“ odvetila Silence.

„Tak poď sem, moja, sadni si sem ku mne,“ potľapkala pani Evansová operadlo susednej prútenej stoličky.

Silence prikývla a prisadla si.

„Upiekla som koláč,“ pokračovala pani Evansová, „ale treba naň chvíľu počkať. Ešte je v rúre.“

Silence nenabrala odvahu, aby jej povedala, že nie je ani hladná. Pani Evansová si zakladala na tom, že je vynikajúca kuchárka, a odmietnutie by považovala za osobnú urážku alebo by si začala robiť starosti, klásť nepríjemné otázky a to by bolo horšie. Necítiš sa dobre, Silence? Máš horúčku? Bolí ťa brucho? Azda nie si smutná?

„No toto! Dnes naozaj poriadne pripeká,“ poznamenala pani Evansová a vnútornou stranou rukáva si utrela kvapôčky potu, čo sa jej perlilo na čele.

Silence sa k nej mierne naklonila a s úsmevom odvetila:

„Keby tu bola mama, povedala by vám, že ste navidomoči nezažili naozajstnú zimu, keď vám drkocú zuby a premrznete až na kosť, a že ste nevideli hmlu, čo na niekoľko mesiacov zahalí celé mesto ako temný plášť.“

Pani Evansová zdvihla obočie a Silence si vzdychla. V detstve to nevnímala, no keď podrástla, uvedomila si, ako zvláštne sa jej mama vyjadrovala. Akoby žila v inej dobe. V iných časoch.

Pani Evansová sa rozosmiala.

„Také mestá neexistujú! Vlastne áno, možno kdesi na severe, neviem, nikdy som tam nebola, ale ktovie? Možno stadiaľ pochádzala tvoja mama.“

Ak mala byť Silence úprimná, nemala o tom potuchy. Mama o svojej minulosti nikdy nehovorila. Preto jej deti nevedeli takmer nič o nej ani o mieste, odkiaľ pochádzala. Vedeli iba to, že po otcovej tragickej smrti odišla z mesta, kde vyrastali, a prisahala, že doň viac nevkróčí.

„Neviem, je to možné. Mama nechcela o tom hovoriť. Tvrдила, že to v nej vyvoláva príliš veľa zlých spomienok.“

„A ty by si to chcela vedieť, však? No prezradím ti, že ak človek o niečom nehovorí, isto má na to vážne dôvody a vtedy netreba vyzvedať. Mama vás oboch, teba a brata, dobre vychovala a to mi stačí, aby som vedela, že to bola dobrá žena.“

Pani Evansová to myslela úprimne. So slušnejšími a múdrejšími dospievajúcimi deťmi, ktoré by mali lepšie spôsoby ako crochemortovské dvojčatá, sa ešte nestretla. Veru nie! Keď sa na ne človek pozrel, nazdal by sa, že cestovali v čase a prišli z iného storočia.

„Ďakujem,“ usmiala sa Silence na pani Evansovú.

Tá na ňu žmurkla, vstala zo stoličky a vošla do domu. Po chvíli sa vrátila s džbánom citrónády v jednej ruke a s pohárom v druhej.

„Vezmi si a napi sa, moja. Ináč budeš dehydrovaná.“

Silence neváhala a vzala si pohár, ktorý jej podávala pani Evansová.

„Môžem dostať ešte jeden a zaniest' ho Orielovi?“

„Len to nie, nešťastnica! Keď mu budeš nosiť jedlo a nápoje, nikdy z tej svojej izby nevylezie. Od začiatku prázdnin mi povedal nanajvýš dve slová.“

„Musíte mu to prepáčiť, pani Evansová, nie je za tým nič osobné,“ rozpačito odvetila Silence. „Iba sa v poslednom čase necíti dobre.“

Pani Evansová sa na ňu skúmavo zadívala. Hoci sa dvojčatá vzhľadom podobali, povahovo boli celkom odlišné. Plachá samotárka Silence bola cynická a nebolo ľahké si ju získať. Keď prišla, vyzerala ako prízrak. Bola chudá, smutná a nepovedala slovka. Pani Evansová si musela trpezlivo počkať, kým dievča vyšlo zo svojej ulity, prejavilo záujem o iných a začalo jesť. To sa o Orielovi nedalo povedať. Bol pokojný, rozvážny, spoločenský, otvorený a na chlapca v jeho veku neuveriteľ-

ne zrelý. Hneď sa prispôbil novému prostrediu a nerobil jej nijaké problémy. Aspoň dosiaľ.

„Môžu za to jeho nočné mory, však?“

Takú otázku Silence nečakala.

„Ehm, áno, áno. Počuli ste ho?“

Pani Evansová si povzdychla. Krik, čo otriasal stenami, jednoducho musela počuť.

„S pánom Evansom sme sa tvárili, akoby sa nič nedialo, aby sme ho neprivedli do rozpakov. Napokon, Oriel už nie je malý chlapec, má pätnásť. Pán Evans sa však noc čo noc strháva zo spánku. Veru neviem, dokedy to jeho srdce vydrží.“

„Iste, ale čo sa s tým dá robiť?“ vzdychla si Silence.

„Okrem toho, že bratovi zapcháš ústa, aby nekričal? Nič,“ zavtipkoval hlas v jej hlave.

Silence si ho nevšímala a pozorovala pani Evansovú. Zdalo sa, že sa nad jej otázkou vážne zamyslela.

„Myslím, že starý Joe by nám vedel pomôcť.“

„Starý Joe? Hm, to meno mi niečo hovorí. Už som ho tu videla, však?“

Pani Evansová prikývla.

„Áno, stretli ste sa krátko po tom, čo ste k nám s bratom prišli, lenže dnes je to už prinajmenšom